

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: nezl. T. T.P.D.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem Ch., M. 662/51, *zastoupeného zákonnou zástupkyní T.A.V., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného zmocněným zástupcem Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. dubna 2015, čj. MV-4099-5/SO-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 4. 5. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2015, čj. MV-4099-5/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalobce se narodil na území České republiky a pobýval zde na základě povolení k trvalému pobytu za účelem „ostatní“. Dne 2. září 2014 zahájilo s žalobcem Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a následně dne 3. prosince 2014 vydalo rozhodnutí, kterým se žalobci ruší

povolení k pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“) napadeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Žaloba

1. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zjevně nezákonné a postupem Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců pak tato nezákonnost nebyla žádným způsobem zhojena. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Dále má za to, že bylo vydáno výhradně na základě procesně nepoužitelných „*důkazů*“. Byť takovou povinnost správním orgánům zákon č. 326/1999 Sb. výslovně neukládá, byly povinny vypořádat se s přiměřeností dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce, který v rámci povolení k pobytu pobývá na území ČR již od roku 2006. Dále dle názoru žalobce zcela nezákonně přenesly důkazní břemeno v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na žalobce. Neuznaly zákonné závažné a prokázané zdravotní důvody na straně jeho matky a otce bránící žalobci v návratu do ČR jako závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.

2. Jediným důkazem, ze kterého žalované správní orgány v napadených rozhodnutích vyšly, byl cestovní doklad žalobce vydaný Vietnamskou socialistickou republikou (dále jen „*VSR*“). Žalobce uvádí, že správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí popsal jednotlivá razítka v cestovních dokladech a následně uzavřel, že cestovní doklad žalobce splňuje podmínky § 108 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a považuje se tedy za veřejnou listinu. U veřejné listiny se má dle § 53 odst. 3 správního řádu za to, že není-li prokázán opak, potvrzuje pravdivost toho, co je v ní uvedeno. Dle názoru žalobce však tento právní názor vychází z nesprávné interpretace § 108 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. V tomto kontextu je tedy dle názoru žalobce nutno poukázat na skutečnost, že § 108 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. specifikuje, co je cestovním dokladem podle zákona č. 326/1999 Sb., a že z tohoto ustanovení nelze uzavřít, že cestovní doklad vydaný třetím státem je veřejnou listinou bez dalšího procesně použitelnou jako důkaz ve správním řízení. V tomto kontextu žalobce poukazuje na § 53 odst. 3 a 4 správního řádu a cituje v žalobě jejich doslovné znění. Oba žalované správní orgány tak dle názoru žalobce nesprávně uzavřely, že se v případě cestovních dokladů vydaných VSR jedná o veřejné listiny a bez dalšího dovodily, že potvrzují pravdivost toho, co je v nich uvedeno. Žalobce se domnívá, že jeho cestovní doklad VSR mohl být maximálně skutečností podpůrnou, žalovaný správní orgán ji však označil jako v podstatě jediný důkaz, na základě kterého aplikoval § 77 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb. Správní orgán tak nedostatečně zjistil stav věci, dále vydal napadené rozhodnutí na základě procesně nepoužitelného „*důkazu*“, když vycházel bez dalšího z cestovního dokladu vydaného cizím státem.

3. Žalobce žalovanému správnímu orgánu vytýká, že se nedostatečným způsobem vypořádal se skutečností, že se žalobce vzhledem ke svému věku nemohl samostatně navrátit

z VSR bez asistence matky a otce. Jinými slovy, i kdyby žalovaný správní orgán procesně použitelným způsobem prokázal tvrzenou délku pobytu žalobce mimo území států EU, procesně se nedostatečným způsobem vypořádal se skutečností, že žalobce je nezletilý a není schopen bez asistence matky nebo otce samostatně cestovat.

4. Žalobce dále uvádí, že žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí zcela rezignoval na reálné a objektivní zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a to především v kontextu, kdy žalobci bylo vydáno povolení k trvalému pobytu za účelem „ostatní“ v roce 2005, na území České republiky se narodil a na území pobývají také oba jeho rodiče – matka paní T.A.V., nar. ... – rovněž žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu u zdejšího soudu a jeho otec pan T.T.D., nar. ... – rovněž žalobce v identické věci. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. V této souvislosti odkazuje účastník na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012 sp. zn. 7 As 142/2011, ve kterém Nejvyšší správní soud v odůvodnění výroku dovedl: *„Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy s důrazem na fungující (reálný) rodinný život [srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen jako „ESD“) ze dne 28. 5. 1985 ve věci Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království (stížnost i č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81) a ze dne 13. 6. 1979 ve věci Marckx proti Belgii (stížnost č. 6833/74).“* Správní orgán však zásah do soukromého a rodinného života žalobce odmítl relevantně a objektivně zkoumat a to i přesto, že žalobce již výše uvedenou argumentaci předestřel ve svém vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí. Opakovaně žalobce zdůrazňuje, že i pokud zák. č. 326/1999 Sb. výslovně takovou povinnost správnímu orgán neukládá, je správní orgán povinen s odkazem na čl. 8 Úmluvy tento dopad zkoumat, i s ohledem na extenzivní výklad ESD týkající se tohoto článku Úmluvy. Žalovaný správní orgán v odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí pouze stručně odkázal na nálezy Ústavního soudu ČR III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004, avšak je třeba ze strany účastníka namítnout, že se jedná o nálezy značně neaktuální, kdy žalobce poukázal na poměrně recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012 sp. zn. 7 As 142/2011, správní orgán se s ním argumentačně relevantně nevypořádal. Správní orgán dále pochybil, když si právě za účelem zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nepředvolal matku nebo otce žalobce k výslechu nebo vyjádření účastníka řízení, a to v kontextu délky pobytu žalobce na území ČR k dnešnímu dni. Přestože k tomu byl dle názoru žalobce žalovaný povinen, nevypořádal se s dopadem napadeného rozhodnutí (tj. zrušení povolení k trvalému pobytu po 10 ti letech od jeho udělení žalobci) do soukromého a rodinného života žalobce a neposoudil přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k vazbám žalobce na území ČR. Též zcela rezignoval na to zkoumat tyto skutečnosti důkazně.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Komise ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Jelikož žalobce v žalobních bodech uplatnil stejné námitky jako v odvolání do prvoinstančního rozhodnutí, odkazuje Komise pro stručnost na část III. rozhodnutí ze dne 24. 4. 2015, kde se jako odvolací správní orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledává potřebu změny.

IV. Vlastní argumentace soudu

IV.1 Nedostatečně zjištěný skutkový stav

Podle § 77 odst. 1 písm. c) *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*

V souvislosti s určením délky pobytu mimo území Evropské unie žalobce uvádí, že jediným důkazem, ze kterého správní orgány při svém rozhodování vycházely je cestovní pas žalobce a tvrdí, že jej nesprávně označily za veřejnou listinu. Informace z cestovního pasu měly být dle názoru žalobce použity nanejvýš jako informace podpůrné. K tomu soud uvádí, že ani Komise ani správní orgán I. stupně neoznačily cestovní doklad žalobce za veřejnou listinu. (Rozhodnutí neobsahují pasáž citovanou v žalobě.) Cestovní doklad také nebyl jediným důkazem, správní orgán dále vycházel především z informací, které uvedla matka žalobce při výslechu dne 1. 10. 2014, z jejího čestného prohlášení ze dne 21. 7. 2014 a dále např. ze zdravotních knížek, kterými rodiče v řízení prokazovali své návštěvy u lékaře (a ze kterých je mimo jiné též patrné, že se v konkrétní termíny zdržovali na území VSR). O pravdivosti údajů uvedených v cestovním dokladu žalobce neměl správní orgán důvod pochybovat, když nebyly žalobcem v řízení nijak rozporovány, naopak byly potvrzeny matkou žalobce při výslechu a odpovídali i informacím uvedeným v jejím čestném prohlášení.

Nezletilý žalobce vycestoval z území ČR do VSR v doprovodu svého strýce v listopadu 2009, následně v lednu 2011 opustili území ČR oba rodiče žalobce. Matka se do ČR vrátila a opět odjela do VSR v září 2011. V červenci 2014 se žalobce se svými rodiči vrátil do ČR.

Podmínka pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) první části věty spočívající v nepřetržitém pobytu mimo území EU po dobu přesahující 12 měsíců byla tedy v případě žalobce naplněna. Dále je třeba posoudit, zda zde nebyly závažné důvody, pro které se žalobce nemohl vrátit na území EU a které by odůvodňovaly použití výjimky v souladu s druhou částí věty v § 77 odst. 1 písm. c). K výkladu této části ustanovení uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 306/2014-50: „Zákonodárce *nechtěl postavit cizince před volbu, při níž by cizinec musel volit buď mezi ztrátou povolení k trvalému pobytu, nebo setrváním v zahraničí nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, držel-li jej v zahraničí závažný důvod, pro který lze objektivně pochopit, že nehodlá či nemůže zahraničí opustit.*“

K existenci závažných důvodů, které by vedly k uplatnění výjimky při aplikaci § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobce namítá, že správní orgány nezákonně přenesly důkazní břemeno v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na žalobce, když na základě provedeného dokazování neposoudily zdravotní obtíže rodičů žalobce jako tyto závažné důvody. V souladu § 3 správního řádu je správní orgán povinen postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Takto zakotvená zásada materiální pravdy vede správní orgány k tomu, aby rozhodné okolnosti zjišťovaly samy z úřední povinnosti. Pokud v řízení správní orgán zjistí indicie, ukazující na existenci závažných důvodů, které by byly kontraindikací pro zrušení trvalého pobytu, musí se s nimi vypořádat, tj. vést k těmto otázkám v potřebném rozsahu dokazování a na základě něj uzavřít, zda takové důvody existují či nikoliv. Správní orgán I. stupně v souladu s touto zásadou vyslechl matku žalobce za účelem zjištění důvodů jeho nepřítomnosti na území EU a pořídil kopie předložených dokumentů. Žalobce jako nezletilý nemohl samostatně cestovat nebo samostatně pobývat na území ČR. Pokud tedy po dobu společného pobytu rodiny ve VSR existovaly u rodičů závažné důvody bránící jim v návratu do ČR, vztahují se tyto důvody i na nezletilého žalobce. Tato úvaha je zřejmá i z napadeného rozhodnutí, z tohoto důvodu se správní orgán podrobně zabýval zdravotním stavem rodičů žalobce. V řízení byly předloženy zdravotní knížky rodičů žalobce, z nichž vyplývá, že matka navštívila lékaře po dobu svého pobytu ve VSR celkem čtyřikrát (během pobytu o délce téměř 3 roky), otec též celkem čtyřikrát (během pobytu o délce přibližně tři a půl roku), ani jeden z rodičů nebyl hospitalizován. Matka žalobce byla léčena v lednu 2012 s diagnózou přeloženou tlumočnickem do češtiny jako „šrot - chronické onemocnění srdce“, v září 2012 jí byla diagnostikována bronchitida, potřetí navštívila lékaře v únoru 2013, do zdravotní knížky jí bylo zapsáno „deprese“, v květnu 2014 navštívila lékaře z důvodu bolesti levé poloviny hlavy. Otci žalobce byla v lednu 2011 stanovena diagnóza „herniovaný disk bederní páteře“, podruhé navštívil lékaře v prosinci 2012 se stejnou diagnózou, při třetí návštěvě v červnu 2013 a čtvrté návštěvě v dubnu 2014 mu bylo do zdravotní knížky zapsáno „degenerativní [onemocnění] páteře“. Dále zdravotní knížky obsahují informace o předepsaných lécích ve formě injekcí nebo tablet. Vzhledem k četnosti návštěv u lékaře správní orgán správně vyhodnotil, že tyto zdravotní obtíže nelze podřadit pod pojem závažné důvody dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, resp. že zde po nějakou dobu mohly být závažné překážky bránící v okamžitém návratu do ČR, tyto však rozhodně netrvaly po celou dobu pobytu rodiny mimo území EU. Tyto své úvahy správní orgán v rozhodnutí vysvětlil a dostatečně odůvodnil. Navíc nezletilý žalobce opustil území EU již v listopadu 2009 se svým strýcem a následně pobýval po dobu delší 12 měsíců na území VSR bez rodičů, kdy oba rodiče byli v ČR. (Rodiče do VSR přicestovali v lednu 2011.) V této době bylo žalobci 4 – 5 let, nenavštěvoval školu, a nelze tedy pochybovat o tom, že po tuto dobu neexistovaly závažné důvody, které by bránily jeho návratu do ČR.

Žalobce byl 13. 11. 2014 seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a měl tedy příležitost doplnit svá tvrzení, pokud by existovala důležitá skutečnost v jeho prospěch, která v řízení dosud nebyla zmíněna. (Žalobce při této příležitosti doplnil pouze aktuální potvrzení o studiu.) Je zřejmé, že v daném případě je prostor správního orgánu pro zjišťování skutečností, týkajících se pobytu žalobce v zahraničí značně omezený. Žalobce však žádné další významné skutečnosti nad rámec informací sdělených matkou a informací vyplývajících ze zdravotních knížek rodičů netvrdil ani v řízení před správním orgánem, ani v žalobě.

Správní orgán zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu, tak že o něm nevznikly důvodné pochybnosti. Skutkové okolnosti případu pak správně vyhodnotil, jako nespadající pod pojem závažné důvody dle § 77 odst. 1 psím. c) zákona o pobytu cizinců.

IV.2 Neposouzení přiměřenosti rozhodnutí

Žalobce namítá, že se správní orgány dostatečně nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Sám v žalobě přiznává, že zákon č. 326/1999 Sb. takovou povinnost správním orgánům výslovně neukládá. Při porovnání prvního a druhého odstavce § 77 tohoto zákona je zřejmé, že zatímco u druhého odstavce zákonodárce výslovně zakotvuje povinnost posouzení přiměřenosti rozhodnutí v rozsahu § 174a téhož zákona, v prvním odstavci se tento požadavek neobjevuje. Z této úpravy lze vyvodit, že zákonodárce u důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu vypočtených v prvním odstavci přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince automaticky předpokládá a tuto úvahu již po správním orgánu nepožaduje. Tomu zcela odpovídá i konkrétní případ žalobce, který se sice narodil v ČR, ale v době před rozhodováním správního orgánu pobýval delší čas mimo území ČR a tím sám ze své vůle oslabil vztahy, které si na území ČR mohl vytvořit. Navíc v daném případě rozhodoval správní orgán o zrušení pobytového oprávnění žalobce a jeho rodičů současně (byť v samostatných rozhodnutích), nemohlo tedy dojít k rozdělení rodiny. V situaci, kdy žalobce několik let pobýval mimo území ČR a fakticky nevyužíval uděleného pobytového oprávnění, mohlo být jeho zrušením jen stěží zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život, jak je vyjádřeno v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce v této souvislosti poukazoval na názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 12. 1. 2012, čj. 7 As 142/2011-62. K tomu soud uvádí, že se jednalo o odlišný případ a konkrétní závěry Nejvyššího správního soudu v této věci nelze aplikovat na případ žalobce. (Rozhodnutí čj. 7 As 142/2011-62 se týká důvodů, které opravňují cizince podat žádost o prodloužení pobytového oprávnění po lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.) Z uvedeného plyne, že správní orgány nepochybily, jestliže v přezkoumávaném případě neposuzovaly přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce.

Nedůvodná je tedy i námitka žalobce, že správní orgán pochybil, když si za účelem zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nepředvolal matku nebo otce žalobce k výslechu nebo vyjádření účastníka řízení. Matka žalobce byla správním orgánem I. stupně vyslechnuta dne 1. 10. 2014, byla dotazována především na délku nepřítomnosti její rodiny na území ČR a důvody dlouhého pobytu v zahraničí, byl jí poskytnut prostor k uvedení skutečností nad rámec kladených dotazů.

V. Poznámka k obsahu správního spisu

Správní orgán při hodnocení zdravotního stavu rodičů žalobce vycházel kromě informací podaných při výslechu matkou žalobce též ze zdravotních knížek obou rodičů. Kopie těchto dokumentů ovšem v rozporu s § 17 správního řádu nebyly založeny do spisu.

Vzhledem k tomu, že tyto dokumenty byly správnímu orgánu poskytnuty rodiči žalobce, a tito tedy byli s jejich obsahem seznámeni, nezakládá toto pochybení při vedení spisu nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soudu jsou tyto dokumenty známy z jeho úřední činnosti, neboť jsou obsahem správních spisů zapůjčených soudu pro rozhodování ve věci čj. 57 A 57/2015 a čj. 57 A 58/2015. Soudem byly pořízeny kopie těchto dokumentů a jsou součástí soudního spisu na č. l. 40 – 49.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., žalovaný správní orgán ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. února 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková